

นาโงย่า ดินแดนที่ไม่รู้~

อาศิษฐ์ ติ่มนวล
สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม อ.ล.ก.

พอพูดถึง “นาโงย่า” เชื่อว่าเราๆ ท่านๆ ก็ต้องเคยได้ยินชื่อกันแหละ แต่ถ้าถามว่าที่นั่นมีอะไรเที่ยว ก็เชื่อว่าหลายคนจะตอบไม่ได้ รวมถึงข้าพเจ้าด้วย **นาโงย่าเป็นเมืองที่อยู่ทางภาคกลางของญี่ปุ่น (中部 中部)** ปกติคนที่ท่องเที่ยวญี่ปุ่นแบบข้ามภูมิภาคก็จะวิ่งจากทางฝั่งคันไซมาทางคันโต ไม่ก็ทางคันโตไปทางคันไซ หรือก็ขึ้นเหนือสุด (ฮอกไกโด) ลงใต้สุด (ฟูคูโอกะ) กันไปเลย แล้วก็ผ่านภาคกลางที่วันนี้ไปโดยไม่ทันรู้ตัว และนี่จะเป็นครั้งแรกของคณะทัวร์ขนาดจิวที่สโปกาสจะได้ไปสัมผัสดินแดนที่ไม่รู้แห่งนี้กัน

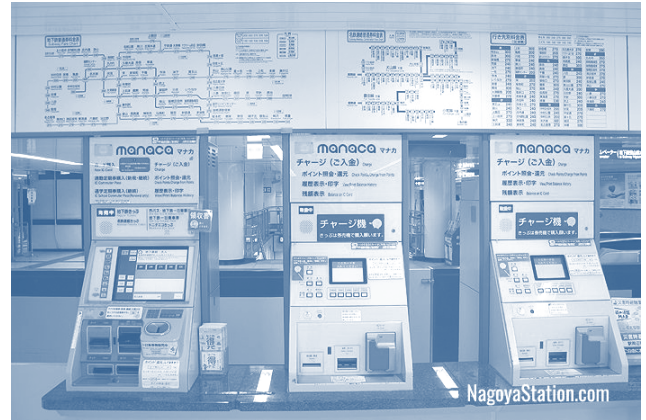
ด้วยความที่ญาติคนหนึ่งเดินทางมาทำงานในเมืองเล็กๆ ไชนโรงงานอุตสาหกรรมของนาโงย่าพักใหญ่ๆ เลยตั้งใจว่าจะชวนญาติอีกจำนวนหยิบมือหนึ่งมาเยี่ยมหา ได้ถามสารทุกข์สุกดิบ จริงๆ คือหาเรื่องเที่ยวแหละ ใครก็ดูออก...เราออกเดินทางมาในช่วงกลางเดือนก่อนไปทางปลายเดือนธันวาคม แน่นนอนว่าอากาศเริ่มหนาวซะท้านแล้ว กำลังได้ mood and tone แบบท่องเที่ยวจัดๆ เลย ฝั่งไทยก็เตรียมตุ๋นข้าวของเครื่องใช้สไตส์ไทยๆ อัดไปเต็มกระเป๋าเพื่อไปเป็นเสบียงของทางฝั่งญี่ปุ่นกันอย่างบ้าคลั่ง ขนาดที่ว่ากระเป๋าแทบปิดไม่ได้ และหมิ่นเหม่ต่อการโดน ตม. กักตัวมาก เพราะไม่แน่ใจว่าสิ่งที่พยายาม

ยัดลงกระเป๋าไปนั้นมันผิดกฎอะไรของทางนั้นหรือเปล่า หนักก็หนัก แถมบวมเป่ง แต่เราก็ (หน้าด้าน) สู้ไม่ถอยกันต่อไป

คณะทัวร์ออกเดินทางตั้งแต่เช้ามีดที่ไทยไปโผล่ที่ญี่ปุ่นอีกทีประมาณบ่าย 2-3 เห็นจะได้ เครื่องบินลงจอดที่สนามบิน 中部国際空港 หรือ Chubu Centrair International Airport สนามบินนี้สะอาดมาก กว้างขวางพอสมควร ทางเดินยาวๆ ไม่มีขึ้นลงเยอะแยะให้ปวดหัว แอร์เย็นฉ่ำไม่แคร์อากาศข้างนอกเลย แต่ก็ไม่มีอะไรน่าตื่นเต้นไปกว่าจังหวะที่จะเอากะเป๋าผ่าน ตม. อีกแล้ว ใบที่หนึ่งผ่านไปซิลล์ๆ ใบที่สองก็ยังผ่านไปซิลล์ๆ แต่ใบที่สามนี่สิ โดนขอให้เปิดดูจนได้ แล้วจะบอกว่าในกระเป๋าใบนั้นคืออัดแน่นกว่าใคร สมาชิกที่รอดพ้นมาแล้วก็พากันจ้องไปที่เหตุการณ์ตรงหน้าไม่วางตาโดยไม่ได้นัดหมาย ลุ้นยิ่งกว่าผีน้อยหนีเข้าเมืองอีก เขาเปิดแล้วแก เขาคีย์แล้วแก โอเคเขาปิดแล้วแก สุดท้ายเสบียงที่ขนมาก็พร้อมนำส่งถึงมือผู้รับในอีกไม่กี่วันนี่จนได้ แต่ตอนนี้เราต้องจับรถไฟเข้าตัวเมืองกันก่อน มาคราวนี้เราไม่ได้ใช้บัตรรถไฟ JR Pass แต่อย่างไร อาศัยว่าเดินทางด้วยรถไฟใต้ดินท้องถิ่นเขาก็น่าจะครอบคลุมแล้ว แต่ระดับความยาก และซับซ้อนก็จะไม่เท่ากันนะ

ทริปนี้ข้าพเจ้าถูกวางตัวให้รับหน้าที่ไกด์ท้องถิ่นไปโดยปริยายถามว่าผู้เชี่ยวชาญขนาดนั้นเลยหรือ ก็ไม่ แค่เคยมีประสบการณ์มาเที่ยวญี่ปุ่นบ้างก็ต้องรับหน้าที่นี้แล้ว ? มันยุติธรรมแล้วหรือ แต่ถึงกระนั้นก็ต้องทำหน้าที่เพิ่ม มั่นใจ เพื่อให้ชาวคณะมั่นใจไปกับทัวร์ของเราด้วย รถไฟฟ้าเรามาส่งที่สถานีสี่กสถานี่หนึ่งเพื่อต่อรถไปอีกสายด้วยความมั่นใจมั่นหน้ามั่นหน้าก็พากันเดินออกจากสถานีแล้วก็ชะงัก...เอ๊ะ สถานีที่เราจะไปมันอยู่ตรงไหน ทำไม่รู้สึกเหมือนไม่มีชื่อสถานีนี้อยู่ในแผนที่ล่ะอาการเล็กน้อยก็เกิดขึ้น แรกๆ ก็พยายามหาทางไปเอง เดินวนมันอยู่อย่างนั้น สมาชิกที่มาด้วยเริ่มอ่อนแรง เพราะต้องทั้งแบกทั้งลากกระเป๋าเสียบึ่งที่หนักเต็มพิกัดไปมาอยู่หลายรอบ แต่ก็ดูไม่มีอนาคตเลย ตำแหน่งไกด์ท้องถิ่นที่ค่าคอกอยู่ก็กดดันเหลือเกิน พยายามถามคุณพี่เจ้าหน้าที่ผู้หญิงหน้าตาใจดีว่า この駅はどこですか。(โคโนะเอคิวะ โดโคะ เดสก็ะ - สถานีนี้ชื่อตรงไหนครับ) ซึ่งก็ได้รับความร่วมมืออย่างดีผ่านการอธิบายที่ดูออกกว่าพยายามให้มันง่ายที่สุดสำหรับพวกเขาแล้ว จับความได้ว่าเดินออกจากที่นี้ไปข้ามไปตึกฝั่งตรงข้ามก็จะเจอ พร้อมกับชี้ให้เห็นเส้นทางลงบนกระดาษที่มีแผนที่บริเวณนี้ขนาดย่อมๆ ปรากฏอยู่ เข้าใจว่าน่าจะเกิดเหตุการณ์ประมาณนี้บ่อยครั้งจนคุณพี่เขาต้องมีอะไรแบบนี้ติดตัวไว้ จังหวะนั้นคือเขาใจขึ้นเยอะ แต่กลายเป็นว่าพอเดินออกมาจากตรงนั้นค้นหาไม่เจอ ยืนงงๆ เงินๆ กันอยู่ริมถนน ทันใดนั้นเองก็ปรากฏร่างของคุณพี่เจ้าหน้าที่คนเดิมวิ่งตามมาประกบ อนุমানได้ว่า “หลงสิท่า เป็นอย่างที่คุณคิดเลย” คุณพี่ก็ตามมากำกับอีกครั้งให้แน่ใจ ประกอบท่าทางชี้ที่แข็งขันขนาดที่ว่าถ้าเราไม่เดินลับตาไปคุณพี่ก็ไม่ยอมปล่อยเรา ประทับใจจนไม่รู้ว่าจะพูดยังไง อยากร้องไห้มาก

เอาจริงๆ พอหลุดจากคุณพี่มาก็ยังไม่แล้วนะครับ ยังคงเดินทางต่อไป ขึ้นลงบันไดเลื่อนจนกระเป๋าแทบพัง จนต้องมายืนตั้งสติก่อนว่ามันเกิดอะไรขึ้น กลายเป็นว่าจริง ๆ แล้วที่นี้มีรถไฟใต้ดิน 2 เจ้า (รวม JR เข้าไปก็น่าจะ 3 เจ้าด้วยซ้ำ) ...ถึงว่าเออะ พยายามไล่ดูตามแผนที่ที่ดาวน์โหลดมาไม่ยกเจอสถานีที่จะไปเพราะมันอยู่อีกเจ้าหนึ่ง

▲ ภาพจาก: www.nagoyastation.com

นี่เสียเวลากับการเดินทางหาสถานีรถไฟนานมาก จากที่มาถึงป้ายๆ ตอนนี่ก็เย็นย่ำแล้ว อากาศก็เริ่มเย็นลงไปอีก พลังงานก็ใกล้จะหมดแล้ว แต่ก็ยังโชคดีที่ตั้งสติได้แล้วหาสถานีที่จะไปจนเจอ แล้วฟ้าหลังฝนก็มีจริง บริเวณที่พักของเรามีแหล่งช้อปปิ้งชื่อดังอย่าง Don Quijote หรือที่รู้จักกันในชื่อ ดองกิ อยู่ตรงหัวมุมถนน จะมาเดินเมื่อไรก็ได้ แค่ออกจากโรงแรมแล้วขวาดตรงมาเรื่อยๆ ก็เจอเลย สาแก่ใจนักมึนหน้าข้ายังมีร้านอาหารชื่อดังหลายร้านอยู่ในละแวกนั้นอีกต่างหาก สวรรค์นักช้อปปิ้งแท้จริง

แต่ก็ยังไม่วายนะ พอเข้าไปที่พักรับเบาะแยกย้ายกันเข้าห้องใครห้องมัน กลายเป็นว่าอีกห้องเปิดหน้าต่างไม่ได้ และอยากได้หมอนเพิ่ม สมาชิกทัวร์เลยมาบอกให้ข้าพเจ้า “โทรศัพท์” ไปบอกเจ้าหน้าที่ให้ที่ ไอ้โฮ คุณทราบหรือไม่ครับว่าทักษะการคุยโทรศัพท์เป็นทักษะที่ยากมาก คนบ้านนอกอย่างกระผมจะรอดได้ยังไง แต่ไม่มีทางอื่นลองชะง่อนยอแล้วกัน อาศัยตำรา “เราเป็นคนต่างชาติซึ่งกันและกัน” แต่ก็ผ่านไปด้วยดีนะ เจ้าหน้าที่ก็งงๆ นิดหน่อยว่าขอหมอนเพิ่มทำไม แล้วหน้าต่างทำไมเปิดไม่ได้ (พอวางสายก็เปิดได้ราวปาฏิหาริย์ขนลุกไปหมด...) เฮ้อ เหนื่อยจริงๆ เลย

Small Tips

การเดินทางด้วยรถไฟใต้ดินญี่ปุ่นก็ยังคงเป็นความท้าทายใหม่ที่หน้าตาเดิมอยู่เสมอ อย่างที่นาโยยานี้มีถึง 3 เจ้า 3 ยี่ห้อด้วยกันคือ Meitetsu Subway Line กับ Nagoya Subway Line โดยจะมี JR Line พาดผ่านนิดหน่อย แล้วแผนที่ของแต่ละเจ้าก็จะไม่พยายามเกี่ยวดองกัน ทำให้เกิดอาการงงงวย และเสียเวลาอย่างที่เราให้ฟังไป ฉะนั้น เวลาดูแผนที่รถไฟ อย่าลืมดูยี่ห้อคันด้วยนะ จะได้หาสถานีได้ถูกต้อง และใช้เวลาไม่นาน

▲ ภาพจาก: www.nagoyastation.com